

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 102

číslo: 21

22. května 2022

Cena: 10 Kč

Ekologické zamyšlení o rostlinách a květinách

Rostliny jsou součástí bohatosti Božího stvoření. Podle knihy Genesis mají rostliny svůj původ ve třetím dni či třetí epoše Božího plánu vzniku a vývoje světa. Původně holá, prázdná, pustá, nehostinná země se začala podle Božího záměru pokrývat rostoucí travou a zaplňovat se rostlinami (Gn 1,11-12). Objevují se a rozrůstají se na zemi rozmanité druhy zeleně od nejmenších rostlinek až po mohutné stromy. Ještě mnohem dříve, než zde po zemi chodil člověk, už zde byla zeleň i barevné květy. Tráva má zvláštní odolnost a projevuje se životní silou. Poseká se, ale zase znovu vzroste. Uschne, ale zase se znovu vláhou probudí k životu.

Zeleň má v řádu stvoření svoji nepřehlédnutelnou důležitost. Běžně si trávy příliš nevšímáme. Po trávě se šlape, sedáme si na ni. Když je úhledně zastřižená, hraje se na ní fotbal nebo golf.

Zeleň má však svůj význam pro druhé, a to zcela nepostradatelný. Tráva a rostliny poskytují prostředí pro život dalším tvorům. V trávě žije mnoho živočichů. A tráva je potravou pro mnohá zvířata. Jak slyšíme v Žalmu 104.: „Dáváš růst trávě pro dobytek...“ (Ž 104,14). Také pro nás lidi jsou rostliny nepostradatelnou potravou v podobě obilí a dalších rostlin. Ze země tak získáváme chleba a další potravu (Ž 104,14).

Se stvořením rostlin je spojena nejen úžasná zeleň, výrazně jasná zelená barva, ale i zvláštní barevnost květů. Říká se, že „květiny jsou úsměvem země“. Přináší radost a navozují pocit příjemné a slavnostní nálady. Květiny se užívají k výzdobě chrámů, jejich motivy byly i v jeruzalémském chrámu. A také se jimi zdobí oltáře, klademe je na stůl Páně. Klášterní zahrady vytvářejí vzpomínku na ráj. Neboť obraz biblického ráje je spojován s představami zahrady plné nádherných rostlin a barevných vonících květů.

U Ježíše vidíme radost z přírody, kterou viděl jako svědectví o Otcově moudrosti a dokonalosti. Ježíš se dokázal velice těšit z květů a jejich krásy. Říká svým učedníkům: „Pohleďte na polní lilie...“ (Mt 6,28). Ježíš užívá básnický výraz „Bůh obléká trávu do barevných šatů.“ Takové šaty neměl ani král Šalomoun, jako jediný z nich (Mt 6,9). Jarní nebo letní louka je oblečena do nádherných barevných šatů. Jistě není náhodné, že právě motivy květů si dávají lidé na šaty.

V Bibli jsou však tráva a květy také vyjádřením pomíjivosti. Vždyť tráva zrání rozkvetá a už odkvétá, večer uvadne a uschne, čteme v Žalmu 90 (Ž 90,6). V biblické zemi je tráva vystavena horkému žáru slunce. Ale i v jiných podmínkách květy nakonec uvadnou. Prorok Izajáš užívá obraz trávy a květů jako příklad pro nestálost lidu (Iz 40,7). „Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stálé na věky“ (Iz 40,8; 1 Pt 1,24). Ve srovnání s Božím slovem a duchovními hodnotami, které jsou věčné, jsou byliny a květiny pomíjivé a křehké.

Příroda jako Boží stvoření má však jedinečnou hodnotu ve svém celku i v každé jednotlivosti a každém detailu, i v té nejnepatrnější rostlince. Každá malá rostlina a křehká květina je znamením Boží moudrosti, mnohotvárnosti a moci života, který od něho pochází. I rostliny si zasluhují náš respekt a ohled. Podle teologa a lékaře Alberta Schweitzera a jeho etiky nazvané „nauka úcty k životu“ má člověk do přírody zasahovat jen z nutnosti. Když zemědělec na louce pokosí tisíce květů a dá posečenou trávu za potravu krávám, tak je to v pořádku, neboť je to z nutnosti. Kdyby však bezmyšlenkovitě trhal květy kolem cesty, není to z nutnosti, a je to proti řádu života.

Jako věřící spatřujeme v darech země projev péče Dárce života a moudrosti toho, který nám přírodu světil k přebývání a opatrování. Proto i každá rostlina má mít náš respekt. Bůh nechtěl, aby země byla pustá a prázdná. Rostliny jsou užitečné pro druhé. Květiny nás učí vnímat krásu. Současně nám slabá tráva a křehké květiny připomínají naši pomíjivost a vedou nás k tomu, abychom se neupínali k ničemu pomíjivému, ale hledali Kristovo království a hodnoty, které nepominou a zůstávají navždy. I květiny se obračejí ke světlu, přicházejícímu shůry.

Tomáš Butta

Diecézní pouť k uctění Jana Amose Komenského

Na sobotu 30. dubna 2022 byla do Přerova naplánována diecézní pouť k uctění J. A. Komenského. Věřící z Olomoucké diecéze se sešli k bohoslužbě ve Sboru Jana Blahoslava v 10 hodin. Sloužili br. patriarcha Tomáš Butta, biskup Tomáš Chytil a místní farářka Alena Milová. Účastnil se také evangelický farář Marek Zikmund. Bohoslužbu doprovázel na varhany církevní kantor Zdeněk Kovalčík a pěveckými vstupy posloužilo Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava pod vedením Pavly Dědičové.

Na závěr bohoslužby předal br. patriarcha pamětní medaile olomouckému biskupovi, faráři A. Milové, M. Zikmundovi, emeritní biskupce Janě Šilerové a církevnímu historikovi Bohdanu Kaňákovi. Po bohoslužbě přešli poutníci k soše Jana Amose Komenského, umístěné před nedalekým evangelickým kostelem, kde je znázorněn jako učitel se žákem. Zde krátce pohovořil farář M. Zikmund.

Po obědě v Městském domě se účastníci zastavili na místě bývalé školy Jednoty bratrské, dnes Památníku Jednoty bratrské, kde výklad působivě podal archeolog Zdeněk Schenk. V muzeu – zámku začal program dvacetiminutovým vystoupením Komorního sdružení pro duchovní hudbu Ostrava, následovala přednáška pracovnice muzea paní Heleny Kovářové na téma „Po stopách J. A. Komenského v Přerově“. Komenioložce

pak předal bratr patriarcha s poděkováním taktéž pamětní medaili. Poté si poutníci prohlédli expozice v muzeu a výstavy Cesta světla, kterou provázela malířka Anna Sypěnová, a Kartograf J. A. Komenský. Pouť byla ukončena před 17. hodinou promluvou bratra patriarchy u sochy Jana Blahoslava, stojící před zámek – muzeem, a modlitbou biskupa T. Chytila. Bylo krásné jarní počasí, převládala pokojná a přátelská atmosféra, a tak lze označit celou akci za vydařenou.

Děkujeme Bohu za vše dobré a organizátorům především z místní náboženské obce za ochotu a obětavost. Reportáž z celé akce uvede Česká televize v Křesťanském magazínu v neděli 22. května 2022.

Tomáš Chytil
foto Pavel Motan

Co dělá člověka člověkem?

Promluva na pietním aktu v Sokolově 7. května 2022

77 let od skončení druhé světové války získávají oslavy osvobození a vítězství nad nacismem velmi důležitý rozměr. Jde o víc než pietní připomínku. Nabízejí nám příležitost navrátit smysl velkým slovům pravda, spravedlnost, právo - a to v době, kdy se v Evropě opět válčí a brutální napadení sousední země obhájí agresor údajnou nutností ji „denacifikovat“. Nechme promluvit biblického proroka: „Právo je úplně potlačeno, spravedlnost stojí někde v dále, pravda klopýtá po náměstí, a co je správné, nemůže vstoupit“ (Izajáš 59,14).

Dokončení na str. 3

Blázen Ruda

Chodil po náměstí s rukama za zády sem a tam, vykračoval si ze široka, hrozivě funěl a podmrčeně sledoval provoz na silnici i výlohy obchodů. Jeho statná postava se nedala přehlédnout a my, kluci, jsme Rudu považovali za obecního blázna.

O to víc mě překvapilo, že dospělí ho berou vážně. Tenhle chlapík vešel do cukrárny, ukázal jakousi legitimaci a prohlásil - Kontrola zboží. - Paní za pultem se mile usmála, na tácek dala věneček, větrník a kus pařížského dortu, Ruda po něm chmát', spokojeně pokýval hlavou a labužnický si pochutnával na darovaném cukroví.

Podobně tomu bylo i jinde. Ruda kontroloval polikliniku a lékaři ho přijímali do ordinace, rozprávěli s ním, posílali si ho pro svačiny a dávali mu spropitné. Ruda kontroloval často i kino Sputnik a s legitimací v ruce se dožadoval vstupenky. K našemu úžasu i všeobecné závisti byl vpuštěn zdarma. Jindy šel na radnici a rovnou za předsedou, kterému před zraky usmívajících se úředníků řekl rezolutně - Tak si sbalte svoje věci, soudruhu, ode dneška jsem předsedou já. - A ten soudruh prý posadil Rudu za svůj stůl a odešel na oběd. Podobně si vedl ve známé firmě u Batův v Borovině; taky zde mu ředitel předal židli, Ruda si hrál s telefonem, blahovolně přijal pozvání na prohlídku provozu a teprve cestou po halách při pohledu na fešné obuvnice zapomněl, že je ředitelem, a odešel domů.

Ruda byl hodný a laskavý, nesmělo se na něj ale zapískat. Jako kluci jsme na něj proto hvízdali rádi a bavili jsme se tím, jak se těžkopádný blázen otočil, zlobně zafuněl a rozběhl se za námi. Až později jsem se dozvěděl, že pískání mu připomínalo píšťalku dozorce v koncentráku, kde prožil své dětství, němečtí lékaři ho vykastovali a dělali na něm v táboře nelidské pokusy. Skutečnost, že byl synovcem Jana Kubiše z Dolních Vilémovic, parašutisty, který provedl atentát na Heydricha, tragicky poznamenala celý jeho život.

Také v našem týdeníku mi otiskli článek o Kubišovi v době, kdy to už byl z mého pohledu téměř archivní materiál a o neblahém osudu tělesných pozůstatků parašutisty Jana Kubiše v německém policejním archivu už jednal, konkrétně o jejich vydání a důstojné uložení do rodinného hrobu ve Valči u Hrotovic, br. biskup Jan Hradil.

Úcta Třebíččanů už nemohla vynahradit Rudovi zdraví, ale umožnila mu žít mezi svými sousedy svůj šťastný dětský sen. Pro nás, kteří jsme ho léta potkávali, pak zůstal už navždy mementem hrůzy světové války a neodpuštělných zločinů německého fašismu.

Stydím se dodnes za své pískání, ale věřím, že přijmete mou omluvu, vážený pane Rudolfe Kubiši.

Jan Schwarz
n.o. Bratislava

Z kazatelského plánu

5. neděle po Velikonocích

S plesáním to oznamujte, všude rozlašujte, roznesto to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja!

(Izajáš 48,20)

První čtení: Skutky 16,9-15

Tužby velikonoční (III)

2. Za naši věrnost Kristu osvobodujícímu od hříchu, zla a smrti, modleme se k Hospodinu.

3. Za nebeská obdarování a dokonalé dary milosti Boží, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, od tebe pochází vše dobré. Vyslyš naše prosby a dej nám, abychom pod tvým vedením konali, co je správné v tvých očích! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Zjevení 21,10.22-22,5

Evangelium: Jan 14,23-29

Verše k obětování: Žalm 67,3-4

Verš k požehnání: Jan 14,26

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, dej, ať nasyceni tvou milostí z nebeského stolu toužíme po tom, co je v souladu s tvou svatou vůlí! Prosíme o te ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 21, 51, 66, 86, 117, 313

Smíření - úžasný krém proti vráskám

Kněz a spisovatel André Daigneault ve svém uvažování o stárnutí a smrti vymyslel formulaci, která je působivým sloganem: „Smíření – úžasný krém proti vráskám.“

Všichni víme, že právě ono smíření je velmi důležité. Je třeba dokázat se s různými ztrátami v průběhu života srovnat. Nejprve musíme opustit dětství a vstoupit do času dospělosti. Bolí to. Někomu se nechce převzít břemeno odpovědnosti, novou fázi odkládá, jak nejdéle je to možné. Rád by zůstal „mamánkem“, který je opečováván, má doma servis a může se po libosti bavit. Nezavazně, bez hranic. Sám se nemusí o nikoho starat, jen o své záliby.

Opustit mládí a vejít plným krokem do středního věku, to je rovněž obtížný proces. Bilancování bývá hořké. Nejde v žádném případě o proměnu zcela bezbolestnou, jako bezbolestná nemůže být ani demokracie. Vždyť ani povinnost

se neobejde bez bolesti. A přece umět se oprostít znamená setřást bolest, dostat se nad ni, zmoudřet a nelpět na svých nezralých představách. Nesnažit se uměle omladit, nešilet s dietami a plastikami. Vnitřní smíření, přijetí role, je opravdu balzámem pro duši i tvář. Všichni známe lidi i velmi vysokého věku, kteří mají šarm, důvtip, vyzařuje z nich klid. Jejich vrásky smíchu jsou příjemné. Ve tváři nacházíme harmonii, zračí se v ní vnitřní světlo. To je patrné na fotografii devadesátiletého Alberta Schweitzera nebo stejně starého kněze a básníka Miroslava Matouše. Antická moudrost praví: „Vzdělání je nejlepší cestovně pro stáří.“ Jak tomu máme rozumět?

Kdo má intelektuální záliby, bývá šťastný, protože ty mu vydrží. Přestože se třeba už nemůže věnovat sportu nebo jiným koníčkům, na něž již nemá fyzickou sílu, pružnost a pohyblivost.

„Ten, kdo je pravdivý, nemůže být ošklivý, leda snad v očích těch, kteří tomu ještě vůbec nerozumějí,“ píše A. Daigneault v závěru své knihy Krize jako šance.

Kdesi jsem však naopak četla metaforu „starcí s obličejem jako prohrané bitvy“. A moje babička mi jednou ve svých třiaosmdesáti řekla: „Podívej, ty moje vrásky, to je hrozné.“ Odvětila jsem: „Babičko, ale kdepak, mně se tvoje vrásky doopravdy líbí. Protože každá z nich vyjadřuje laskavost, humor, nadhled. A vnímám tu také stopy toho, čím jsi prošla, dvěma světovými válkami, totalitou.“ Kdo z nás by netoužil po tom, aby jeho tvář ve stáří vyjadřovala vyhrané bitvy, smír a lásku jako tvář mé milované babičky?

Olga Nytrová

Z knihy

„Každý den může mít křídla“

Nad Písmem

Usoudil jsem, že mě volá Bůh

Jan 14,23-29

Posledních několik neděl čteme při bohoslužbách pasáže z Janova evangelia. Já si při jejich četbě vždy vybavím verše z písně Jarka Nohavici: „Z Bible zatím pochopil jsem jen věty nerozvitě...“ Janovo evangelium totiž vyžaduje soustředění, je složitější, abstraktnější, ale našťástí obsahuje i nerozvitě, jasné věty, které si můžeme přenést k srdci.

„Kdo mě miluje, ...přijdu k němu a učiním si u něho příbytek...“ říká Ježíš svým učedníkům. Slova jsou zasazena do události poslední večeře, tedy pár hodin před Ježíšovou smrtí. Dozvídáme se z nich informaci, kterou v té chvíli zřejmě učedníci nejsou schopni ocenit, ale pro všechny další Kristovy vyznavače je naprosto zásadní: Bůh není vzdálený v nějaké těžko dosažitelné říši. Žije v srdci každého, kdo ho miluje, kdo si ho vpustí do svého života. Boha pak nemusíme hledat jen v biblických příbězích, není uzamčen ve stránkách Bible, ale můžeme ho nalézt docela konkrétně ve svých vlastních životech. Bůh působí v tomto světě, v našich životních situacích úplně stejně, jako působil v životě biblických postav. V knize Skutků je zaznamenán příběh o Pavlovi a jeho nočním vidění, na základě kterého se rozhodne vydat na misijní cestu do Makedonie. „Usoudili jsme, že nás Bůh volá,“ píše se v knize Skutků a potom se Pavel se svými

spolupracovníky prostě vydá na cestu, aniž by věděl, kam přesně jde a co ho tam čeká.

Bible je plná různých příběhů, skrze něž promlouvá Bůh k člověku a proměňuje, často velmi radikálně, životy mnohých. Bible je vlastně taková úvodní řada nekonečného seriálu o vztazích mezi Bohem a člověkem, seriálu, který pokračuje skrze staletí až k nám. I náš život je totiž takovým biblickým příběhem, ve kterém se nějakým způsobem vyvíjí vztah mezi Bohem a námi.

Prožíváme podobné pocity, trápení a strasti, stejně jako postavy, o kterých v Bibli čteme. I když se nám může zdát, že Ježíšovi učedníci měli oproti nám jednu výhodu. S Ježíšem se osobně setkali, žili s ním, naslouchali mu, snažili se zapamatovat vše, co je učil, a to jeho slovům často nerozuměli. A on se je snažil připravit na všechno, co přijde. „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jako dává svět... ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Říkám vám to předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili.“

Pak přichází Kristovo zatčení a ukřižování, což pro učedníky znamenalo naprostý šok. Čemu měli potom uvěřit? Jak se jejich srdce nemělo chvěvat a děsit? Zatímco si Ježíš při tom všem zachoval vnitřní pokoj, učedníci se rozprchlí a ve strachu uzavřeli ve svých

domovech. O pokoji nemůže být ani řeč.

V tomto směru jsme učedníkům často podobní. Z mnoha věcí máme strach, děsíme se. Dosáhnout v takovém stavu vnitřního pokoje je naprosto nemožné. Často to může vypadat, jakoby nás všechny ty obavy a strachy svazovaly a zakrývaly nám pohled na svět kolem. A my si můžeme připadat osamělí, nejistí a bezmocní.

A přece i v takovém stavu působí Bůh. A my přes veškerou svou učednickou nedokonalost a malost můžeme poznávat, že Bůh je veliký a laskavý a že naše srdce se nemusí chvěvat a děsit donekonečna. Že všechno to zlé a děsivé má svůj jasný konec, i když ho zrovna v tu chvíli nevidíme.

Bůh po nás nechce nic nemožného. Má s námi obrovskou trpělivost a ví, že vždycky budeme tak trochu nedokonalí, stejně jako spousta biblických postav. Jediným měřítkem je pro něho láska, vztah důvěry mezi námi a jím. Proto říká: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo...“ A láska, v ní je obsaženo vše: milosrdenství, pokora, odpuštění, smír. To není pro nás nic cizího, něco, čemu bychom nerozuměli.

Tak tedy zjijme svůj vlastní biblický příběh s důvěrou v Boží blízkost a lásku.

Lenka Selčanová

Nebeský Otče, děkujeme ti za trpělivost, kterou s námi máš.

Děkujeme za tvoji lásku, kterou můžeme ve tvém stvoření rozpoznávat.

Kéž je náš vlastní život dalším biblickým příběhem, ve kterém se bude zračit tvá velikost a dobrota.

Kéž naše srdce má v sobě vždycky dost místa pro tvůj pokoj a tvou přítomnost.

Kéž můžeme ve svém životě vyznat, stejně jako Pavel: usoudil jsem, že mě volá Bůh.

Amen.

Z květnového programu našeho divadla Mana

Srdečně vás zveme na představení Vršovického divadla Mana v Husově sboru ve Vršovcích s názvem *Ve dvě na Kodaňské. Příběh Karla Čapka a Olgy Scheinpflugové*. Ve středu 25. května od 19.30 hodin.

Jedna z nejpozoruhodnějších dvojic první republiky. Karel Čapek, autor, jehož věhlas překročil hranice republiky, byl doma přijímán i nenáviděn zároveň. Jeho život se vymykal životu běžných lidí. Byl si vědom své společenské odpovědnosti, jejíž tíha narůstala spolu s tím, jak se dramatisovala situace tehdejší Evropy.

Olga, jeho osudová žena, vstoupila do jeho života jako přívál mladistvé energie, elánu a emociality. Mnohaletý konflikt dvou milujících duší je základem nové inscenace Vršovického divadla MANA. Mapuje složitý milostný příběh dvou mimořádných individualit ve zcela mimořádných historických okolnostech.

Autor a dramaturgie: Věra Mašková, režie: Dodo Gombár.

Hrají: Lukáš Jurek, Petra Tenorová, Stanislava Jachnická. Scéna a kostýmy: Eliška Drastíková.

Zveme dále na představení autorky Fan Vavřincové *Eva tropí hlouposti*, jejíž děj je zasazen do předválečného Československa. Hlavní představitelkou je mladičká Eva, jež přijíždí z internátu, do kterého byla „uvězněna“ svou tetou, kterou společně se svým bratrem Michalem nazývají láskyplně teta „Pa“... Režie: Lukáš Taller. Hrají: Marie Page, Matyáš Fialka, Jan Kloz, Tereza Kopecká a další. Hudba: Ondřej Havelka. V pátek 27. 5. od 19.30 hodin.

Vstupenky na všechna představení koupíte na webových stránkách divadla www.vrsovickedivadlo.cz.

Pokladna v divadle je otevřena od pondělí do pátku od 15 do 19 hodin, pokud se hraje, je otevřena do začátku představení. Pro přímý prodej vstupenek je možné využít též kancelář Husova sboru, vstup hlavním vchodem (Praha 10, Moskevská 967/34). Úřední hodiny: po 13-17; út 13-17 a stř 9-12 a 13-18. Vstupenky můžete rezervovat i telefonicky na 778 001 097 nebo mailem na info@vrsovickedivadlo.cz.

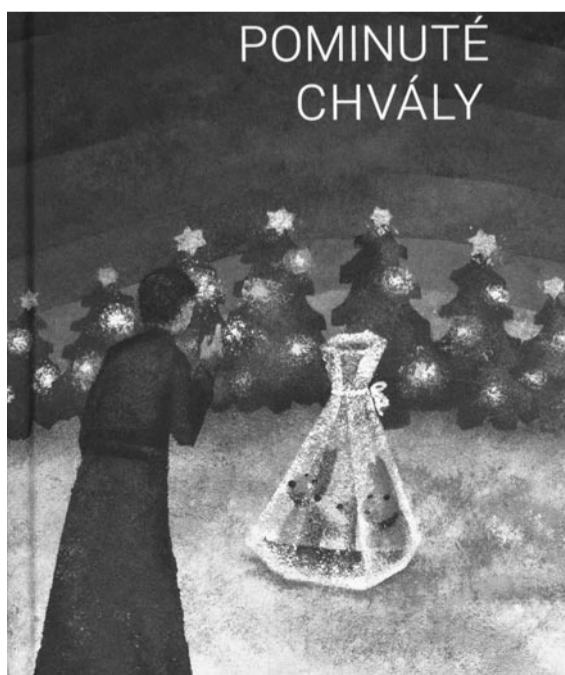

Můžete si přečíst

Štěpán Smolen: Pomínuté chvály

Cesta - Iva Pospíšilová, Brno 2022, 200 stran.

Každý rok se nechávám inspirovat k nákupu knih anketou Katolického týdeníku Dobrá kniha. Vítěze letošního ročníku asi bude většina z vás znát. Stal se

jím Tomáš Halík a jeho *Odpoledne křesťanství* (získalo 26 hlasů). Nepochybně inspirativní kniha.

Ale u mě ještě více zabodovaly Magorské modlitby (získaly 5 hlasů) a zejména *Pomínuté chvály* (získaly 7 hlasů). A právě *Pomínuté chvály* oslavující krásu zprvu nenápadných, ale vlastně ohromných maličkostí mne letos spolunesly Velikonocemi.

Čím dál tím víc si ve své práci archiváře a církevního historika, a ruku v ruce i v osobním životě, cením „nenápadných“ v církvi (v životě), kterým „nikdo“ netleská. Nemluví o sobě, nepíší si nekonečné medailony do biografických slovníků, nepublikují své fotografie v novinách a časopisech, nejezdí po mezinárodních teologických sympoziích, ale prostě JSOU a starají se o svěřený svět tam, kam byli poslání. A stejně je to s pohledem mladého katolického kněze Štěpána Smolena. Ve své knize probouzí skutečnosti odvržené na okraj. Chvála je, ale nikoli bezbolestně. A úžasné je, že impulz přišel ze všeobecného mrmlání a hořekování, které dokázal přetavit v knihu plnou povzbuzení. Po jejím přečtení se třeba můžeme zkusit přestat bát trapných okamžiků, které sice mohou být druhým k smíchu, ale kdo ví, zda skrze ně Pán nebude naše svatost...

Martin Jindra

Co dělá člověka člověkem?

Dokončení ze str. 1

Komu záleží na pravdě, kdo věří, že pravda není pouze věcí názoru, ale podstatně souvisí s fakty a realitou, musí protestovat proti odtržení pojmů „nacismus“ a „fašismus“ od jejich původního významu a historického kontextu. Nechceme-li pošpinit památku všech, kteří proti nacismu a fašistům bojovali a položili své životy za svobodu národů, musíme odmítnout zneužívání a překrucování těchto pojmů lživou propagandou. Kdo znásilňuje pravdu, nebude mít daleko ke znásilňování žen. Kdo ubíjí právo a vysmívá se spravedlnosti, nebude mít problém zabíjet lidi a vysmívat se obětem. Kdo se ohání bojem proti fašismu, dává tím najevo, že válku - i kdyby ji nazval „speciální operací“ - povede bezcitně a bezohledně, protože nepříteli upřel status lidské bytosti. Když si ho oceňuje jako fašistu, už se k němu nemusí chovat jako k člověku - a sám se stává nelidským. Dehumanizací nepřítele ztrácí vlastní lidskost.

Vnímám jako svou lidskou a křesťanskou povinnost na tomto místě prohlásit: každý, kdo násilím „denacifikuje“ ostatní, nebezpečně se podobá právě tomu, proti čemu údajně bojuje. Vidí fašisty ve svém sousedství, ale nevidí, jak se sám fašizuje a do stínu fašismu strhává i ty, kteří mu podléhají a slepě ho následují. Pravda je však taková, že „každý fašismus musí svou válku nevyhnutelně prohrát, protože kvůli svému založení nedokáže objektivně vyhodnotit sílu nepřítele“ (cituji Umberta Eca). I zde platí heslo: Pravda vítězí!

Dobrý Bože, ty jsi živá Pravda, a proto slibuješ každému, kdo v tebe uvěří: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými“ (Jan 8,32). Prosíme tě, osvobod' nás pravdou, abychom si vždycky byli vědomi, že láska k životu a úcta ke všemu živému dělá člověka člověkem!

Lukáš Bujna

Synoda duchovních Pražské diecéze 2022

Téměř po třech letech se ve dnech 2. – 4. května 2022 opět v obci Nesuchyně u Rakovníka uskutečnila synoda duchovních Pražské diecéze s účastí br. patriarchy Tomáše Butty. Tématem synody byla Církev československá husitská a její služba především na území Pražské diecéze.

Na synodě byly zhodnoceny výsledky sčítání lidu a porovnány s vnitřními kartotékami náboženských obcí. Účastníci synody se společně zamýšleli nad územním uspořádáním náboženských obcí Pražské diecéze, jednotlivými vikariáty, seznámili se s digitalizací kartoték a s přípravou digitalizace některých činností farních úřadů, s prací katechetů a systematického oslovení škol atd.

V nepovinné části synody (3. – 4. 5. 2022) se někteří společně vypravili na úterní odpolední výlet po blízkém okolí a v podvečer mohli zájemci sdílet radosti a starosti ve své službě v neformálním rozhovoru s br. biskupem a večer strávit s kytarou a zpěvem. Poslední den synody se přítomní ve společném rozhovoru kriticky zamýšleli nad publikací prof. Samuela Phillipse Huntingtona *Střet civilizací s ohledem na současný svět* a 12 pravidly pro život prof. Jordana Petersona. Synoda byla zakončena společným obědem a požehnáním s vysláním do další služby.

Oldřich Nováček, foto Tomáš Novák

Zprávy

Letní tábor v Borovnici 2. - 16. července

Srdečně zveme všechny děti od 7 do 18 let (v případě účasti se starším sourozencem mohou jet i děti od 5 let) na náš tradiční tábor v Borovnici u Vlašimi, který pořádá Ekumenická síť pro aktivity mladých v termínu 2. - 16. července 2022.

Pro děti je připravena celotáborová hra, letos s názvem „Exodus aneb Putování Izraelců z egyptského otroctví“. Budeme tedy probírat příběhy Druhé knihy Mojžíšovy. Kromě toho na děti čeká řada soutěží v přírodě

a výletů. K dispozici je hřiště na míčové hry, dětské hřiště, v okolí je několik možností koupání.

Cena je stanovena ve výši 4000 Kč, za každého sourozence je 500 Kč sleva a v případě odůvodněných žádostí je možné požádat o další slevu ze sociálních důvodů.

Přihlášky a bližší informace: Jana Krajčířiková, jana.krajcirikova@ccsh.cz.

Jana Krajčířiková

František Bílek (1872-1941) umělec, mystik, vizionář

Zveme vás do Tábora na výstavu k 150. výročí narození Františka Bílka, která se koná od 21. května až do 9. října 2022 v Galerii Ambit - augustiniánský klášter, v Husitském muzeu na náměstí Mikuláše z Husi 44. K vidění budou kromě plastik, grafiky, kreseb geniálního sochaře, architekta, mystika a vizionáře z tábořské muzejní sbírky také například Českobratrskou církví evangelickou zapůjčené velké sádrové modely reliéfů Boží bojovníci a Tábořské sestry. Ty František Bílek vytvořil pro Masarykovy domovy mládeže v Táboře. Výstava je otevřena každý den kromě pondělí od 10 hodin do 12 hodin a od 12.30 do 17 hodin. Na komentovanou prohlídku se můžete těšit 27. 9. od 16 hodin.

Marie Sedloňová

Koncert Jardy Svobody v Husově sboru

První červnový den ve středu 1. 6. v 19 hodin se bude konat v Husově sboru v Litomyšli na Touloucově náměstí koncert zpěváka, muzikanta, skladatele, výtvarníka a textaře Jardy Svobody. Nejspíš ho budete znát jako frontmana kapel Otcovy děti a Traband. K zájmu o křesťanství a židovství se dostal přes jiného výrazného písničkáře - evangelického duchovního Svátu Karáska. Tři desky Trabandu získaly výroční cenu Akademie populární hudby Anděl v kategorii

„worldmusic“, resp. „folk a country“. V roce 2016 vydal Jarda Svoboda sólovou desku „Solo“. Nyní vystupuje sám nebo s kapelou Holy Fanda and The Reverends. Na koncertě v Litomyšli vystoupí sólově s kytarou a harmoniem. Vstupné na koncert je dobrovolné a bude věnováno na charitativní účely. Srdečně zveme všechny příznivce propojení živé muziky s texty, které neplavou jen po povrchu.

Štěpán Klásek a Josef Novotný

Písňe Bulata Okudžavy a Vladimíra Vysockého v Husově sboru v České Třebové

Na svátek Oslavení Páně ve čtvrtek 26. května v 18 hodin po pobožnosti sloužené od 16.30 hodin zveme každého, kdo má rád písňe Bulata Okudžavy a Vladimíra Vysockého, do Husova sboru v České Třebové v Mlýnské ulici. Písňe zazní v podání Jiřího Plháka z Vysokého Mýta, kterého uslyšíme za doprovodu kytary. V přednesu písni B. Okudžavy a V. Vysockého jako interpreta, ale v několika přidaných zhudebněných textech českých básníků i jako autora hudby. Koncert tak naváže na březnové vystoupení Jiřího Smrže, jehož tvorba byla a je zmíněnými autory také inspirována. Věřím, že nás tyto písňe nově osloví právě i v souvislosti s děním na Ukrajině. Koncert konáme ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií a vstupné na něj je dobrovolné. Za místní sbor Církve československé husitské vás srdečně zveme.

Štěpán Klásek a Tomáš Starý

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O Ježíšově odchodu

Vypisujte si z textu Jan 14,23-29 písmenka podle následujícího klíče: první číslo znamená verš, druhé slovo v tomto verši a třetí písmeno v daném slovu. Postupujte po sloupcích.

25,3,3	26,6,3	24,3,8
28,23,5	23,1,2	27,3,3
23,10,1	27,4,1	26,1,3
26,2,9	25,3,2	24,1,2
29,3,1	23,3,2	23,3,6
24,4,4	27,18,4	25,2,3

(Řešení z minulého čísla: Milujte.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefína Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamac: tel. 220 398 117

Z ekumeny

DOPIS ÚŘADUJÍCÍHO GENERÁLNÍHO TAJEMNÍKA SRC

JEHO SVATOSTI KIRILLOVI, PATRIARCHOVI MOSKEVSKÉMU A CELÉ RUSI
Zveřejňujeme v této rubrice již 2. dopis generálního tajemníka SRC ruskému patriarchovi Moskvy a celé Rusi. V prvním dopise generální tajemník SRC otec Ioan Sauca apeloval na patriarchu Kirilla s žádostí o zprostředkování dialogu mezi politiky, které by vedlo k ukončení války na Ukrajině a k dosažení míru prostřednictvím dialogu i vyjednávání.

Patriarcha Kirill sice ve své odpovědi zdůraznil, že se neustále modlí za nastolení „trvalého a spravedlivého míru“, iniciátory konfliktu podle něho však „nejsou národy Ruska a Ukrajiny“, ale „tento tragický konflikt se stal součástí rozsáhlé geopolitické strategie zaměřené na oslabení Ruska.“

2. dopis Jeho Svatosti Kirillovi, patriarchovi moskevskému a celé Rusi, zveřejňujeme v plném znění:

Jeho Svatost Patriarcha Kirill
Patriarcha moskevský a celé Rusi
Ruská ortodoxní církev
19. dubna 2022, Ženeva

Vaše Svatosti,

s těžkým srdcem Vám znovu píše koncem postního období, kdy vcházíme do Svatého týdne a doprovázíme našeho trpícího Krista na jeho cestě na Kalvárii a ke dni Vzkříšení.

Tragická a krutá válka na Ukrajině, která začala v předvečer postní doby, vyžádala si tolik nevinných životů civilistů, žen a dětí, přinesla nesmírnou zkažu, vysídila lidi a komunity a vytvořila miliony uprchlíků. Lidé cítí velké zoufalství a utrpení!

Ortodoxní a řecko-katoličtí věřící na Ukrajině, v Rusku a na celém světě se chystají koncem tohoto týdne k oslavě nejdůležitějšího svátku roku, Dne Vzkříšení.

Je dobře známo, že pro východní křesťany má tento den zvláštní význam a důležitost. Historie nám připomíná, že dokonce i v nejtěžších okamžicích persekucí, válek a utrpení nikdo nemohl zastavit věřící, aby zpívali a směle hlásali Velikonoční chvalo zpěv, který hlásá vítězství života nad smrtí, světla nad temnotou a svobody nad tyranii: Kristus vstal z mrtvých, smrti smrt přemohl. Je dojemné číst, jak během první světové války byly boje na okamžik zastaveny, aby vojáci mohli navzájem sdílet pozdrav Vzkříšení, nebo o vyznávajících křesťanech v sovětském gulagu, kteří, když byli vyzváni, aby poklekli před společným hrobem před svou popravou, obětovali své životy za společného zpěvu radostného a vítězného velikonočního chvalo zpěvu. Koncem týdne, podle náležitosti zvláštní velikonoční půlnoční bohoslužby, vyjde Vaše Svatost ven z kostela jako každoročně a silným hlasem bude hlásat světu a celému vesmíru, že Kristus byl vzkříšen a že pokoj vzkříšeného Pána není jen pro vybranou nebo zvláštní skupinu lidí, ale pro celý svět. Ve světle těchto ujištění, která jsou základem naší identity, jsem se odvážil Vám napsat, s hlubokým respektem a synovskou láskou.

Lidé ztratili naději a důvěru v politiky i v možné mírové jednání a klid zbraní. Denně dostáváme prosby od věřících z Ruska a Ukrajiny, ale i z celého světa, abychom se obrátili na Vaši Svatost a požádali Vás o intervenci a zprostředkování mírového řešení, dialogu spíše než konfrontace, k ukončení prolévání bratrské krve. Jsem si vědom, že není ve Vaší moci a pravomoci zastavit válku nebo ovlivnit ty, kteří mají vliv na rozhodování. Ale věřící očekávají od Vaší Svatosti slova útěchy. Domnívají se, že kdybyste jako duchovní otec miliónů ortodoxních křesťanů jak v Rusku, tak i na Ukrajině vydal veřejné prohlášení a prosbu, že by to mohlo mít vliv.

Nyní slyšíme znepokojivé zprávy, že existuje plán napadnout kostely během Velikonočních nočních bohoslužeb a šířit ještě větší teror, strach, vzájemné obviňování a demonizování. Nadále vyzýváme politické představitele ke klidu zbraní a návratu k dialogu již od začátku ozbrojených střetů, ale bezvýsledně. Naopak, za současných okolností pozorujeme, že válka zesílila, že míru nelze dosáhnout tak rychle, jak bychom si přáli a očekávali.

Naší skromnou žádostí k Vaší Svatosti v této mimořádné a bezvýhodné situaci je, abyste zasáhl a veřejně vyzval ke klidu zbraní na alespoň několik hodin během bohoslužby Vzkříšení. Aby byla vojákům i zděšeným civilistům dána možnost vzájemně se obejmout a pozdravit velikonočním pozdravem, umlčet na chvíli bomby a rakety a místo nich slyšet triumfální zvuk kostelních zvonů a radostný zpěv věřících. Kéž je tento krátký klid zbraní předzvěstí a důkazem, že lze dosáhnout trvalého míru.

S úctou a láskou,

Otec Ioan Sauca
Úřadující generální tajemník
Světové rady církvi

přeložila: Kateřina Vítková